

Konsulent Peter Jessen

blev født paa Bøgebjerg i Ullerup Sogn i Sundeved d. 1ste Februar 1846; — — d. 9de August 1885 døde han i Kjøbenhavn og naaede altsaa kun en Alder af 39 $\frac{1}{2}$ Aar.

Paa mødrene Side hørte Peter Jessen til en ved gode Evner og dansk Sindelag fremragende Familie i Sundeved. Han voxede op i Hjemmet, udmærkede sig i Almueskolen*), blev 18 Aar gammel Vidne til den ulykkelige Krig og drog Aaret efter til Rungstedgaard som Elev hos nuværende Inspektør P. B. Feilberg, Præstesønnen fra Hjemsoagnet. Feilberg skriver om ham: »Hvor tydelig husker jeg ham ikke fra den Gang, da han kom i sine blaa Vadmelklæder og ivrig søgte at sætte sig ind i alle Forhold, thi han var en saare god og trofast Hjælper. Vi læste i Forening om Aftenen; han førte en fortræffelig Dagbog og skrev Stiløvelser om forskjellige landøkonomiske Spørgsmaal. Senere tjente han som Karl i Kirkehelsinge Præstegaard.

---

*) Den daværende Sognepræst i Ullerup meddeler: I Skolen gjorde han ualmindelig Fremgang. Jeg mindes engang, han havde af Læreren laant »Mallings store og gode Handlinger«. Han beholdt Bogen i længere Tid, men kunde den omtrent udenad, da han bragte den tilbage. Da han var konfirmeret, kom hans Moder fra Hamburg tilligemed Moderen for at faa min Hjælp mod Faderen, der var utilbøjelig til at sætte ham i en lærd Skole. Jeg stod paa Faderens Side og vandt ogsaa Sønnen for den Plan senere at komme paa Højskole og derefter søge Uddannelse i det rationelle Landvæsen. Vi trængte jo til indsigtfulde og dygtige Bønder, og han var Arving til Faderens Boel.

Jeg har endnu et Brev fra ham fra den Tid; hans Ønske om at naa videre frem kæmpede med Frygten for at stræbe højere, end han kunde naa. Det var Spørgsmaalet om videre Uddannelse, der laa ham paa Sinde. Han maatte have Lys over alt det Nye, der var begyndt at røre sig hos ham. I Efteraaret 1866 drog han til Askov Folkehøjskole; her klaredes de stærke Ahnelser, der vare vakte hos ham om Menneskelivets rette Betydning og store Værd, og her bleve Kræfterne yderligere styrkede og adlede til Livets Gjerning. Her vakttes ogsaa hans Interesse for Naturvidenskaberne, og 1868 begyndte han det Studium ved Veterinær- og Landbohøjskolen, som han afsluttede 1871 ved at tage Dyr lægeexamen med bedste Karakter.

Hans Hu stod imidlertid til Lærervirksomheden; han fulgte derfor strax en Opfordring til at overtage Lærerplassen i Kemi, Anatomi og Husdyrbrug ved Landboskolen ved Lyngby, og han blev nu i henved 5 Aar en ganske fortrinlig Lærer for den der samlede Ungdom; hans Fremstilling var klar, hans Foredrag vækkende og dog grundige, og hans store Indflydelse paa Eleverne saavel i som udenfor Skoletiden øgedes yderligere ved hans jævne og livsglade Væsen, hans elskværdige og deltagende Sind. Og selv udviklede han sig ogsaa meget i denne Tid; ikke blot at han fik et Herredømme over sit Stof og dets Grundelementer, som senere kom ham til Nytte, ikke blot at han blev frigjort i sin Færden blandt og sit Forhold til de forskjellige Samfundsklasser, saa han senere med samme Indflydelse kunde virke blandt Store og Smaa, om han end naturlig altid fortrinsvis følte sig dragen til de gode, aands- og hjertedannede Bondehjem, men her lærte han ogsaa at øve sine Kræfter paa selvstændige Opgaver, dels i Skolen og dels i nærværende Tidsskrift, hvor hans dygtige Afhandlinger, ikklædte en livlig, klar og smuk Fremstilling, snart hendroge Opmærksomheden paa ham. Hans første literære Forsøg bragte ham fortrinsvis til at sysle med det praktiske Husdyrbrug, idet han var Tidsskriftet behjælpelig med at bearbejde de fra Landets forskjellige Egne modtagne Besva-

relser af en Række Spørgsmaal angaaende Kvægets Fodring, indsamlede for om muligt paa Grundlag deraf at kunne uddrage de i det praktiske Liv indvundne Erfaringer, som maatte vise sig at have almengyldig Betydning, saa at de kunde tjene til Vejledning for Andre. Det første Forsøg i denne Retning gjordes allerede i Vinteren 1871—72, og i de nærmest følgende Aar udvidedes det betydelig. Landhusholdningsselskabet understøttede ham da til 1874 at foretage en Rejse i Nørre- og Sønderjylland og i Skaane for at blive kjendt med disse Egnes Husdyrbrug, og om den sidstnævnte Landsdels mangeartede og lærerige Kvægavl meddelte han derefter en fortrinlig Beretning i Tidsskriftet 1875. Da Selskabet omtrent samtidig besluttede at ansætte en Konsulent i Husdyrbrug, viste de ledende Mænd ham den Tillid at opfordre ham til yderligere at uddanne sig med dette Formaal for Øje; og efter flere Rejser i Ind- og Udland, særlig i England og Holland, overdroges ham i Efteraaret 1876 dette nye, vanskelige, men betydningsfulde Hverv som Husdyrbrugskonsulent. Vedblev Jessen end senere i flere Aar at virke som Lærer ved Landboskolen, fordi Lærergjærningen var ham ganske særlig kjær, lagde dog hans Konsulentvirksomhed mere og mere Beslag paa hans Tid og Kræfter, og det er da ogsaa denne og hans Indflydelse paa de følgende Aars Foranstaltninger til Husdyrbrugets Fremme, der vil bevare ham en anerkjendt og smuk Stilling blandt Bærerne af rationelle Principper for Udviklingen af vor Husdyravl og vort Husdyrbrug, særlig for Kvægets Vedkommende.

Tiden førte det med sig, at det navnlig var Kvægbruget, der lagde Beslag paa hans Virksomhed. Medens Principperne begyndte at klare sig paa Hesteavlens Omraade, herskede der den Gang, som jo tildels endnu, stor Uoverensstemmelse og Vilderede angaaende vort Kvæghold. Hans Stilling var derfor ofte meget vanskelig; som Konsulent hos Landhusholdningsselskabet blev hans Hjælp, Medvirkning og Vejledning søgt og redebon ydet til Institutioner og Private, til Fællesforeninger og Landboforenin-

ger, ved Dyrskuer og Landmandsmøder; paa den ene Side mødtes han ofte med Fordomme og det »Tilvante« hos de Gamle, paa den anden Side jævnlig med umodne Theorier og forudfattede Meninger hos de Yngre; han skulde føre fremad og dog holde igjen mod de dristige Paastande, der i Regelen karakterisere enhver Brydningstid. Men hans klare Blik og gode Fordannelse i Forbindelse med det store Kjendskab, han ved sine mange Rejser i Ind- og Udlandet erhvervede sig til Husdyrholdet, og den medfødte Takt og forstandige Begrænsning, der altid særtegnede hans Optræden, hjalp ham over mange Skær, — man lagde ikke Snarer for hans Fod, han var velseet, hvor han kom, og han vandt efterhaanden en saadan Tillid og et saadant Omtykke blandt Landmændene, at de ønskede at knytte hans Indsigt og Medvirkning til enhver større Foranstaltning, der i de forskjellige Foreninger søgtes iværksat for Husdyrbrugets Fremme. Blandt de særlige Hverv, der bleve ham betroede, skulle vi nævne, at han var med de Deputationer, Landhusholdningsselskabet 1877 og 78 sendte til England for at værgе vor frie Indførsel af Kreaturer til dette Land; at han foretog mange Rejser baade til England, Holland og Hamburg for at undersøge Vilkaarene for vor Forsendelse og Afsætning af Kreaturer og Svin til disse Lande; at han 1878 førte den ved Statens Understøttelse fremskaffede Samling af Heste og Hornkvæg til den internationale Udstilling i Paris og det følgende Aar en anden og større Samling af Kvæg til en lignende Udstilling i London; at han var Medlem af baade det jydsk og sjællandske Husdyrbrugsudvalg ligesom ogsaa af Bestyrelsen af »Turebylille«, og at han 1884 blev kaldet til at lægge Planen for og deltage i Udførelsen af de Fodringsforsøg, som da bleve iværksatte af det landøkonomiske Forsøgslaboratorium. Jessen blev derfor — som det ogsaa helst skulde være — ikke blot Landhusholdningsselskabets, men hele det danske Landbrugs Konsulent paa Husdyrbrugets Omraade, og den Plads og Virksomhed, han efterhaanden havde dannet, vil vanskelig blive udfyldt af nogen

enkelt Mand og i hvert Fald ikke i den nærmeste Tid. Men ved Siden af det store Savn, vi i Landbrugskredsene som i Vennekredsene føle ved Jessens Bortgang, staaer der et Minde om og en levende Erkjendelse af og Tak for det gode og trofaste Arbejde, han — om end kun i en kort Tid — fik Lov til at udrette iblandt os, inden han kaldtes til det Hjem, der, hvor varmt han end elskede det jordiske Hjem og Fædreland, dog først og sidst ejede hans fulde Tro, Haab og Kjærlighed.

J. C. la Cour.
